

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO CORREU DE «LA CAMPANA DE GRACIA.»

SEGONS datos procedents de las oficinas de la Delegació de Hisenda, y publicats en alguns periódichs locals, resulta que durant l' últim semestre, la premsa de Barcelona ha satisfet en concepte de timbre, las següents quantitats colocadas per ordre de importancia absoluta.

	Ptas.	Cents.
Diari de Barcelona	4,239	04
Correo catalá	2,550	72
Lo Diluvi	2,207	61
La Publicitat	1,582	50
LA CAMPANA DE GRACIA	1,116	10
La Renaixensa	798	71
La Vanguardia	425	70
Lo Barcelonés	413	85
La Dinastia	206	55
La Democracia	166	38
La Tramontana	143	77
La Tronada	85	44
Lo Fusilis	74	72
Lo Monitor	67	16

Dat aquest ordre de colocació resulta que 'l nostre periódich ocupa 'l quint lloch, á pesar de que li correspón en excés lo primer conforme aném á demostrarho. Sabut es que 'ls periódichs timbrats que s' envian á fora pel correu, pagan no per número d' exemplars sinó per pes. La Delegació de Hisenda timbra las resmas en blanch, cobrant tres pessetas per cada 10 kilos de paper, de lo qual resulta que un periódich com més voluminós o més pesant es, més paga.

De manera que per treure un càlcul del tiratge que fa cada periódich per servir la suscripció de fora de Barcelona es necessari saber avants lo pes dels números que ha enviat á cada suscriptor durant l' últim semestre, á que 's contreuen los anteriors datos. Nosaltres després de pesar los números de una senmana hem trobat los següents datos:

	Grams per semestre.
Diari de Barcelona, ha servit á cada suscriptor	7,540
Lo Diluvi	4,680
Correo catalá	4,368
Renaixensa	4,186
La Vanguardia	3,900
La Dinastia	3,900
Lo Barcelonés	3,692
La Publicitat	3,198
Lo Monitor	2,730
La Democracia	2,548
Lo Fusilis	364
LA CAMPANA DE GRACIA	286
La Tronada	260
La Tramontana	260

Tal es la cantitat de grams de paper que durant l' últim semestre ha rebut cada suscriptor dels distints diaris y semanaris compresos en l' anterior estat, si es que no 'ns ha sigut infiel la balansa.

Coneguda donchs la cantitat que ha satisfet cada periódich, y 'l pes dels números de cada un, compresos en l' últim semestre, res més senzill que calcular la suma de suscriptors de fora que, segons datos del timbre, corresponen á cada un. Basta buscar quants grams de paper ha timbrat cada periódich durant lo semestre, segons la cantitat satisfeta, á 3 pessetas los 10 kilos, dividir lo resultat pel número de grams que correspón á cada suscriptor, y salvo error de càlcul, se trobará 'ls següents resultats:

LA CAMPANA DE GRACIA	13,006 suscriptors.
Correo catalá	1,945 »
Diari de Barcelona	1,875 »
La Tramontana	1,833 »
La Publicitat	1,649 »
Lo Diluvi	1,571 »
La Tronada	1,089 »
Lo Fusilis	677 »
La Renaixensa	635 »
Lo Barcelonés	372 »
La Vanguardia	363 »
La Democracia	217 »
La Dinastia	176 »
Lo Monitor	81 »

De manera que per cada número qu' envia á fora 'l Correo catalá LA CAMPANA DE GRACIA n' hi envia 6'88; 6'93 per cada un del Diari de Barcelona; 7'14 per cada un de La Tramontana; 7'87 per cada un de La Publicitat; 8'27 per cada un del Diluvi; 11'49 per cada un de La Tronada; 19'35 per cada un del Fusilis; 20'48 per cada un de La Renaixensa; 34'96 per cada un de Lo Barcelonés; 35'82 per cada un de La Vanguardia; 59'93 per cada un de La Democracia; 73'89 per cada un de La Dinastia y 160'56 per cada un del Monitor.

FINALMENT, LA CAMPANA DE GRACIA ENVIA ELLA SOLA MÉS NÚMEROS Á FORA DE BARCELONA, QUE 'LS DÉU DIARIS PLEGATS UNITS ALS SEMANARIS LA TRAMONTANA, LA TRONADA Y LO FUSILIS. Los números enviats per aquestes tretze publicacions reunidas suman 12,483 de cada exemplar, mentres que 'ls de LA CAMPANA DE GRACIA, s' elevan, com havém dit á 13,006.

Y aixó qu' estém excomunicats.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda, 11 de Juliol de 1886.

ARÍSSIM Director: Celebraria que la present lo trobés ab perfecta salut; nosaltres estém ja á punt d' entregar la nostra ànima al Criador, perque 'n fassa d' ella lo que vulga.

Créguim: no trobará en cap part del món un país més pacífich que 'l nostre; pero 'l qu' es ara hem acabat ja la paciència, la prudència y hasta la conciencia; estém rabiosos, fora de sí, de mí y de tots los pronoms personals.

A mí cap xato me la pega, y menos me la pegará 'l jefe superior del Consell de la tribu, que no tant sols no es xato, sino que gasta un nas que ben repartit podia servir per ferne mitja dotzena.

Pues bè; segons lo mèu modo de veure, aquest fulano s' está divertint ab nosaltres de la manera més tranquilla del món.

Gracias á enredos y componendas en las quals no vull, ni puch, ni dech ficarme, lo cacique Llagasta va apoderarse de la direcció dels nostres assumptos, fent veure que anava á fer aixó y alló y lo de més enllá, y que á la major brevetat lligariam los gossos ab llançassas y 'ls gats ab llubarros.

Ha passat més de mitj any y ¿ha fet alguna cosa vosté per Xauxa? Pues lo mateix ha fet ell. Bonas paraulas, promesas formalissimas, apelacions á la nostra hidalguia; pero de reformas, de milloras, de ventajassas, ni sombra. Jo ja sè que 'l sistema de 'n Llagasta es sempre 'l mateix; prometre per l' endemà y al ser al endemà allargarho fins al dia següent.

Pero aquesta vegada Xauxa ha donat probas d' estar ja massa enterada de la trampa, y es de teme qualsevol estrupici si 'l Consell no va per altrassas camins y 's deixa de caborias y música celestial.

Lo del *modus auclandi* segueix, com era d' esperar, lo sèu camí. Lo Consell está empenyat en tirarlo endevant, á pesar de la visible é imponent oposició del país, y es probable que aquest empenyo 'ns obligui á empenyarnos la camisa, si es que no modifiquem lo verb empenyar anyadintli una r.

Y per cert que seria més facil de lo que sembla, perque aquí fa actualment un calor extraordinari y las sanchs no necessitan gayres estímuls pera pujarsen al cap, ocasionant conflictes de més ó menos calibre.

Bona proba 'ns dona d' aquest estat febril la facilitat ab que 's concertan los desafios. Bè es cert que després ab la mateixa facilitat se desconcertan; pero de tots modos no 's pot negar que encara conservém alguna cosa d' home; lo menos la llengua.

En pochss dias s' ha parlat d' una pila de barallas en projecte,—que aquí 'n dihém *lanças d' honor*, no sè perque,—motivats per las discussions que han tingut lloch en l' Assamblea dels caciques nocables.

Afortunadament no hi ha desgracias que lamentar, perque després del acalorament fill de las circunstancias, tothom ha retirat las paraulas ofensivas y tot ha acabat com correspón á indios d' una mateixa *camada* y moguts pels mateixos interessos.

Un dels personatjes més importants d' aquesta terra, l' indi Morat, acaba de ficarnos en un pantano del qual es fácil que 'n sortim ab una gloria més y un convent menos.

Se tracta de la iglesia de las Sarassas, que 'l papa ha demanat per conducto del sèu nunci, en cumpliment d' una promesa que 'l tal Morat li havia fet en un moment de generós bon humor.

L' iglesia en qüestió perteneix á Xauxa y val alguns mils duros, y en ella 'l papa no hi tèt cap dret; pero sembla que se li donará perque estigui content y 's presti á fernos favors, per l' istil del que ultimament nos ha dispensat obligantnos á regalar als alemanys unas quantas islas que teniam á l' Oceanía.

Aparentment, lo regalo de las Sarassas sembla que

no t'è cap ni péus; pero esbrinant una mica la cosa, resulta qu' 's casi un deber nostre no desayrar al papa, tenint en compte que a Xauxa tots som papistas y fills amantíssims de las institucions romanas.

L'escusa que s' ha donat es aquesta, y en rigor no deixa de ser ben trobada. Mes, y aixó va en confiança y de vosté a mi, dech manifestarli que 'l tal pretest es una verdadera camándula, pues si 'l nostre fervor religiós fos l' única rahó sólida pera regalar las Sarasas, ja podriam deixarho corre, tota vegada que aquí qui més qui menos tots som religiosos de boquilla que apenas crevem en l' ànima que 'ns aguanta.

Jo voldria ser més extens y ocupar-me d' altres matèrias, pero li seré franch. Fa uns quants dias que estich enredat en una furibunda conspiració que preparan varios indis de amagat del govern, y aquest vespre tenim de reunirnos per véure quin dia 'ns llessém al carrer.

La patria ho exigeix y jo, davant d' aquest sagrat deber, ho deixo tot y poso punt final.

Un altre dia ja li explicaré com hem quedat, y si hem guanyat ó si 'ns han mort.

Per ara contentis ab rebre una cordial abressada del seu amich

TASTICH-FAN

El diputat ha demanat al ministre de Foment que 's destini una suma a la extinció de la llagosta que actualment está cebantse en set provincias espanyolas.

«No més qu' en set provincias? Jo coneix una llagosta més terrible que actualment está fent grans estragos en tota la nació.

La llagosta pressupuestivera. La qual no es facil que s' extingeixi fins y tant que se li fassan perfums de pólvora.

A propòsit de las interrupcions reiteradas del president del Congrés D. Cristino a n' en Pi y Margall, un periódich recorda las paraulas ab que 'l mateix don Cristino va interrompre al carlista Vinader:

«A la revolució de Setembre, a la ja per sempre gloriosa revolució de Setembre, que ha netejat a Espanya de la lepra dels Borbons, no se la pot atacar y jamay consentiré jo que se l' ataquí.»

Aixis m' agradan las cadeneras. Que cantin en honor dels que 'ls donan l' escayola.

Per la fundació del Institut Pasteur, destinat a curar a las victimas de la rabia, se ha reunit 1 milió 300 mil franchs.

No 's poden queixar los monárquichs francesos, rabiosos per l' expulsió dels prínceps.

Ells dirán si s' hi capican: —Al menos no 'ns abandonan; que si bona rabia 'ns donan, bon Institut nos dedican.

Una frase de 'n Romero Robledo: «Son més los monárquichs que se serveixen de la monarquia, que 'ls que serveixen a n' ella.» Per aixó nosaltres som republicans.—Ho som, fins per amor a la puresa monárquica. Perque no podém veure certas ingratituts.

«Y qué 'n dirém del carrincló de 'n Romero Robledo, proposant que se senyalin dos milions més cada any a la reina regent!

Quina comoditat més gran la de poder gallejar de més monárquich que 'ls altres apelant a la butxaca del país.

—Mira si en soch de generós, deya un tranquil tractant de protegir a un amich, que desde demà 't senyaló la fortuna de 'n Girona.

Parlant de la pompa, ab que la Reyna regent va dirigitse a Atocha, a oír la missa de parida, digué en Pi y Margall:

«Los pobles se recrean ab aquesta mena d' espectacles; pero després se recullen y pensan ab lo que han vist. «Cóm s' enten, diuhen, hi ha milers de treballadors sense feyna, las classes totas viuhen agobiadas pel pes dels tributs, los mateixos propietaris se veuhen condemnats a entregar las sévas fincas a la Hisenda per no poder satisfacer las contribucions. y la casa real se atreveix a insultar ab un luxo tant insolent la miseria dels pobles?»

«Comprenen are si es lògich que lladressin de aquell modo 'ls gossos de la monarquia?»

«Cap senador ni diputat podrà aceptar carrechs en las companyias de ferrocarrils, ni admetre pago de cap mena per serveys prestats a las mateixas.»

«Qué 's figuran que aixó succeheix a Espanya? Ca, no senyors, aquesta es una lley que s' ha dictat als Estats Units.

«Que no la coneixen ab la cara qu' es una lley republicana?»

Los senadors han aprovat ja 'l modus vivendi. Es lo que diuhen los libre-cambistas.

«Als fabricants y als obrers catalans podém pegarlos impunement, que ni 'ls penys los quedarán pera tornars'hi. Se 'ls han de menjar de fam.»

«Lo que son las Academias! Una Academia de medicina del extranger va rebre una comunicació de un metje de l' armada, participant que havia fet una cura maravellosa. Se tractava de un mariner que s' havia romput la cama y ell li havia arreglada ab aygua-cuyt.

L' Academia sorpresa, examiná la possibilitat de la cura per aquest sistema. Alguns membres no ho podian creure: altres sostenian qu' era cert y que devegadas las cosas més senzillas son las últimas que 's descubren.

En lo millor de las discussions, se rebé una comunicació aclaratoria del citat metje dihent:

—M' havia olvidat de fer present a aqueixa respectable Academia, que la cama trencada era una cama de fusta.

CARTAS DE FORA.—Al rector de la Geltrú, Mossen Peret, fá cosa de tres mesos van tocarli siscentos duros de la segona de Madrid que va caure a Vilanova, y á pesar de que va dir que ab aquets fondos faria arrebosar la iglesia, aquesta es l' hora en que encare no ha comensat las obras. Vaja, Mossen Peret, ó bé aixó, ó bé alimentar millor als vicaris, perque es molt trist que en poch temps haja hagut de mudarne tres perque segons diu menjavan massa. «Vicari molt magristó, no honra pas a un bon rectó.»

«Es cert que 'ls vehins de S. Martí de Riells, la major part del temps se moren sense auxili del párroco, per trobarse aquest casi sempre a Barcelona? «Es cert que van morir-se un home y dos donas y van ser enterats sense assistencia del rector? «Es cert que la major dona que tenia a Riells, y que va haver de anarsen de allí a causa de certs escándols que donava, viu are a Barcelona? «Es cert que 'ls viatges que a Barcelona fá 'ls citat rector, regoneixen per causa 'l desitj de convertir-la y tornar-la al bon cami?—Totas aquestas preguntas me las fá un veí de aquella comarca, al objecte de que veji si 'l bisbe de Barcelona troba la manera de que algú los contesti.

«Quins capellans més originals corran per certs pobles, verbi gracia per Sitges!

Se presenta a la iglesia una senyora ab un ciri pera oferir-lo no sé a quin sant, y un sacerdot, que a la quènta es molt competent en negociis de cera, l' agafa —al ciri, nó a la senyora,—y diu ab cómic despreci:

—¡Psé! ¡Vaya una porqueria! ¡Tot aixó es séu; no hi ha gens de cera! ¡Encara no val sis ó set rals! ¡No 'm serveix aixó per dir la missa!...—

La pobra senyora va quedar-se com qui veu visions, davant del extrany agrañiment del sacerdot; pero aquest, á pesar dels seus desprecis, va arreplegar lo ciri, pensant segurament que de tots modos algo se pesca.

Una pregunta ignocenta. «Será tal vegada fabricant de ciris aquest capellá? D' altra manera no 's compren tanta inteligencia en assumptos de cera, y sobre tot, tant ull en fixar lo preu.

LAMENTACIONES D' UN HÚSAR.

La vista en l' atmósfera, las mans a la espatlla, lo pas melancólich com si tingués mandra, voltant sense objecte mil carrers y plassas, aixís en Romero somicant s' exclama:

—¡Oh deus poderosos! ¡oh sol de la patria! ¡oh arcàngels imberbes! ¡oh sants y hasta santas! ¡Per qué d' aquest modo prodiguéu la sanya contra aquest patrici tant noble, tant apte, tan digne, tant guapo, tant viu y tant sátrapa? Diguéu, ¡son tal volta molt grossas mas faltas per dar-me 'l dur cástich que avuy se 'm regala, permetent que l' home que avans fou d' Espanya lo niño mimado, se veji en las grasas cruels y atrevidas del lleig senyor Cánovas, del tipo més cursi, més tiesso y més rata que ha fet tamborellas pels carrers de Málaga?»

Si no fos que 'm miro al mirall de casa, y 'm veig aquells llabis, y aquells dentassas y aquells extranyos rasgos que adornan ma cara, creuria sens dupte que jo soch un altre.

Y tall! Sembla un somni lo que ara a mi 'm passa; un somni terrible, pesat, implacable, que 'm fa perdre l' esma, la ditxa, la calma, la son, l' alegria y hasta un xich la gana...

Per tot veig desprecis, per tot tinch morradas, per tot m' atropellan, per tot me maltractan, y 'm cridan, y 'm rodan, y 'm voltan, y 'm saltan, y 'm burxan, y 'm xiulan, y 'm pegan y 'm matan.

Jo, que en temps ditxosos duya a las butxacas una majoria dócil y sensata que 'm donava aplausos, petons y abressadas, me veig trist y pobre, sel ab quatre plagas que apenas si acertan a dir dos paraulas.

Jo, que vaig ser l' amo d' una premsa mansa que opinava sempre lo que jo opinava, me trobo avuy dia ab un diari... y gracias.

Jo que, en fi, vaig véurem convertit en àguila y en puntal firmissim de las venerandas, soch avuy la victima de bromas amargas, sentint com se dupta, casi bé a mas barbas, del mèu monarquisme, de ma fé entusiasta, del mèu zel dinástich ¡fins de mas paraulas!—

Mentres lo bon húsar aquets laments llansa, surt en Fustagueras d' una cantonada.

—¡Qué fèu, gran Romero? —¡Ay, Bosch! Esbravarme. —¡Trebull ben inútil!

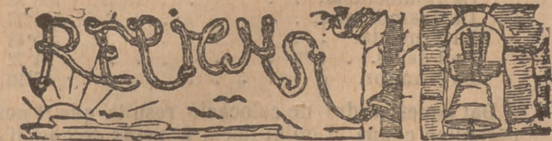
«Veyéu que a horas d' ara no hi ha qui us escolti?... ¡No passa ni un' ànima!

—¡Es cert! ¡Ay! Jo creya que algú arreplegava los meus crits monárquichs.

—Donchs, l' heu esguerrada —Tens rahó, querido: prou; no vull cansarme.—

Y al punt, girant qua l' un del bras del altre, burlantse y fent broma del estat d' Espanya, se 'n van al seu Circul a dir mal de 'n Cánovas.

G. GUMÀ.

«No ho saben? Are tractan de posar a las ordres de D. Alfonso XIII un general de Marina.

Tot un general de Marina a las ordres de una criatureta de dos mesos.

Are pregunto jo: ¡quí es més criatura, el rey D. Alfonso XIII, lo govern que li nombra un general de Marina, ó 'l general de Marina que accepta aquest encàrrech?»

La Blanca es una de las millors fragatas de l' esquadra espanyola. Encare que una mica vella, es com las senyoras de certa edat que ab un xich de pintura y uns quants postissos semblan joves.

Lo govern va enviar-la a fer un passeig... res, a voltá 'l món perque la vejessin y tothom digués: —Miréu, miréu los espanyols quins barcos tenen.

No fa quinze dias encare que va sortir la fragata Blanca havia arribat ja a Noruega, ranquejant més ó menos per la mar, quan tot de un plegat, cataclach, se li romp l' eje de la hélice y 's queda sense moviment.

Y la tripulació de la Blanca composta casi tota de castellans, exclamava:—Nos han partido por el eje.

Pero ¿y si aquest accident arriba á succehirli en alta mar? ¿No saben que la Blanca corria gran perill de perdre's?

—Y bè, deya un ministerial que de res se 'n posa cap pedra al fetje. Si 'l govern l' hagués perduda Blanca l' hauria buscada Negra, y en paus ab lo poble.

La universalisació del sufragi, segons lo projecte sagasti, consistirà en donar vot a tots los que pagan contribució y als llicenciats del exèrcit.

Pero ¿y 'ls que saben de llegir y escriure? ¿y á las numerosas masses del poble, que pagan y bèn cara per cert, la contribució de consums?

D' aquests no se 'n resa.

Un espanyol tèn un burro, y com á propietari de un burro paga contribució de ganaderia.

Aquest espanyol tindrà vot. Si no tingués lo burro no 'n tindria.

De manera qu' en aquest cas, lo dret de sufragi correspon al burro y no al home.

—¿Qué costa al cap-de-vall lá monarquia? deya un monarquich. Que 's reparteixin los millons consignats en lo pressupost per sostenirla, y 's trobará que vé á costar la friolera de mitja pesseta per espanyol.

—Está bè, replicava un ciutadà, á vosté mitja pesseta no li es res, y á mi que treballe 'm representa un pá de tres lliuras: un pá de tres lliuras per mi, un altra per la dona, dos més pels vells de casa, y quatre per quatre criaturas que tinch fins are: total, una arroba de pá que se 'm menja la monarquia.

¿Saben quants vots va tenir l' esmena de 'n Romero Robledo, demanant que 's concedissen dos milions de aument á la Reyna María Cristina?

¿Saben quants? 8.
La carabasseta.

Los diputats de la majoria van tractar á n' en Pi y Margall com á una fiera.

Encare no obría la boca, li armavan un esbalot capás d' ensorrar l' edifici del Congrés.

Los diputats de la majoria van figurarse que cridant semblaria que tenian més rahó.

Pero al país se li ha figurat que quan cridavan tant la llaga 'ls cohia horriblement.

En Camacho s' ha proposat incautarse de las caixas especials dels militars, y aquests rondinan, cridan y 's queixan com si 'ls prenguessen alguna cosa que fós seva.

Aquest dia 'l general Reina va exclamar en plè Congrés.

—¡Militares á defendersel!

Aixó 'l general Reina.

Tinch, á fe, molta curiositat per saber que exclamará quan vinga 'l dia 'l general Republica.

Un pobre sabater estava desconsolat perque no podía cobrar un compte de un senyor que vivia ab molt luxu y que fins tenia majordom, y no sè quants criats.

—Pero ¿no ha rebut res encare? li preguntava un amic.

—Sí, noy, sí: l' altre dia, vaig rebre una bofetada del seu majordom.

Un anècdota treta de un periódich italiá. Una nena desitjosa de obsequiar á D.ª Margarida, l' esposa de D. Carlos lo tanoca, va ferli un parell de mitjas; y D.ª Margarida per pagarli aquest obsequi, va enviarli també otras duas mitjas plena l' una de bobons y l' altra de monedas de cinch duros.

«Poch m' ha aprofitat lo seu regalo, va escriureli l' enemad mateix aquella nena: lo meu pare m' ha pres la mitja plena de quartos, y 'l meu germá gran se me 'n ha endut la qu' estava plena de laminaduras.»

¡Aquest afany de fer corre l' unglá...
Vaja cosas aixis no passen més qu' entre carlistas.

Vaja, lectors meus, ¿volen moralisarse una mica? Donchs vajin llegint.

Davant del tribunal de Reggio (Italia) s' acaba de veure una causa, de aquellas que omplan lo cor de santa emoció religiosa.

L' acusada era una n onja paula (¡pobreta!) anomenada Joana Colojo. (¡pobrissona!)

Lo tribunal (jo no sè perque ab cosas de monjas han de ficarsi 'ls tribunals): lo tribunal ha averiguat que Sor Juanita tenia relacions ilicitas ab un tal Joseph Giordano; y aquest Joseph Giordano (¡infame, enganyá á una esposa de Déu!) estava arreglant los papers per casarse ab una tal Julia Siclari.

¿Qué haurian fet vostés davant de una infamia com aquesta? Donchs, Sor Juanita va agafar un veneno....

—¿Y va envenenarse?

—No, senyors: lo suicidi es un pecat dels més grans: va envenenar á la seva rival, á la Julia Siclari.

Y en conseqüencia ha condemnat á Sor Juanita á 15 anys de reclusió.

—Paciencia, dirá la pobra monja: més va patir Déu per nosaltres.

L' alcalde de Novelda, va donar una pallisa al jutje municipal de la mateixa població.

L' un y l' altre dirán ara plens de zel y patriotisme:

—Per aixó 'ns donan la vara; pera rompre'ns lo batisme.

Lo princep Jeroni Napoleon s' ha declarat republicá. A pesar de lo qual los republicans francesos, l' han expulsat de Fransa.

¡Bona l' has feta Jeroni?

S' estava preparant una expedició llanuda á la Terra Santa

Y després de parlar-se'n molt, los amos del barco s' han negat á sortir, deixant als pelegrins en terra.

¿No volian anar á la Terra-santa? Donchs ja hi son.

Si 'ls neos fossen espanyols com cal, sabrian que la terra més santa es la terra de la patria.

Per pendre part l' altre dia en una subasta s' exigia previament un depósit de 1,000 pessetas en la Caixa del Estat.

Terminada la subasta, los autors de las proposicions desbancadas, entre 'ls quals hi havia alguns estrangers, van reclamar las 1,000 pessetas.

Y 'l caixé 'ls va respondre:

—Dispensin; pero are com are á la caixa no hi ha un quarto.

Un fet per l' istil, al caixé de una casa particular li hauria costat no sè quants anys de presiri.

Pero tractante de un caixé del Estat, aquesta treta tal vegada li valdrá un ascens.

—Pero y la llei...

—Deixis de lleys: los fulls del Códich son un paper molt hò per fer cartutxos.

Entre dos amigas:

—Ay, noya, estich desesperada.

—¿Y aixó? ¿qué 't passa?

—Que 'l meu marit m' enganya.

—¿Ell?... ¿Tant bon xicot?... No, no, impossible.

—Ne tinch probas.

—Quinas probas?

—Ho sè per ell mateix.

—Explicat.

—Mira, ahir estant al despaig vaig sorprendre una conversa que sostenia ab un seu amic. «Desenganyat, noy, no tinch forsas per emanciparme de la rutina: soch esclau d' ella.»

—¿Rutina has dit?... ¡Si al menos sapiguesses ahont viu la tal Rutina!

Un alféres y un capellá de regiment jagan á mitjas y perden una barbaritat de diners.

L' alféres, que no es home que tinga molta paciència, 's posa á renegar com un carreter.

—Pero, home, li diu un tinent que li du la contraria: 'l pare capellá ha perdut tant com tú, y no obstant, ja ho veus, no diu ni una paraula.

Y 'l capellá respon:

—En efecte, no dich res; pero es que ab lo que diu lo meu company també aném á mitjas.

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—Ar-ros-Campana.
2. MUDANSA.—Cesar-Casar.
3. ANAGRAMA.—Mira-Mari-Rima.
4. ROMBO.—

F
P O P
P A R R A
F O R T U N Y
P R U N A
A N A
Y

5. GEROGLÍFICH.—Per vins Aiella.

Han enviat totas las soluciones los ciutadans Pam-Pom y Pere Brescas; 4 Un Salutífero y P. M. M.; 3 Pedrada. Un Gallego, Anton Miranius y Pau dels Timbals; 2 J. R. y B., Tomás Roda y un Sabadellench y 1 no més Simbomba.

XARADA-CONVERSA.

—Tú que estás fent l' hu invertit á davant d' aquet portal y no menjas res bullit.

¿Vols un platet de total que 't farà més bon profit?

—¡Ca, barret! No 'n vull segona perque avuy aquesta nit arriba....

Quí, ¿la Ramona?

—No la que jo ja t' he dit.

LLUMANERA DE SALA.

ACENTÍGRAFO.

Total tal antipatia desde petit á la tot que 'm valgué més de algun dia un terrible castanyot.

PEPET D' ARBUCIAS.

SINONIMIA.

De Tot ahí va arribá la Tot ab lo seu germá.

TRES CEGOS QUE HI VEUEHEN.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletas de manera que llegidas horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, en los burros; 3.ª, en las joyas; 4.ª, un peix; 5.ª, eyna de manyá; 6.ª, nom de dona y 7.ª, una lletra.

J. S. ASSASSINA-BARBAS.

GEROGLÍFICH.

LI
fruytas
FRUYTAS
T
n n
GUSTOS
gustos

PEPET D' ARBUCIAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Ricardo, Mr. Racaig, Sabatè apurat, J. Farré Dulcet, Angel Garcia, Un Llunatic, J. Prats Naych, J. S. Biret, J. M. y Bastus, F. Magra, y Peret Sulra: Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Soci del Vallesá, Un diplomátich, J. Asmarats, Gai-ardeu, Un de la Vall d' Aran, J. Staransa, P. d' Esplugas, Grip, A. Kin-Fo, J. Sareugif y V. Ladiv, Noy Petit, T. Gasmazo, J. Tort, y Vila, Fíli de Cataluña, J. Trujols, J. F. V. de Sant Gervasi, E. J. P. Sargento de Artilleria, M. Almera, y Taronja de Convent.—Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Miquel Bernat Xinxola: No pot publicarse sobre ser incorrecte, es ademés molt cru.—Paulino Sistachs: Algun dels qüentos que 'ns envia podra insertarse.—R. B.: L' articlet esta conforme.—S. Ust: Insertarém l' epigrama.—P. Negre: No recordém haver rebut la poesia que 'ns indica.—Ramonel: L' articlet está be.—J. Lambert: Idem per lo que respecta a la poesia y a la majoria de las cantarelas.—Sir Byron: No 's pot aprofitar més que un epigrama.—U. V. Filanova y J. C. Breda: Quedan complacuts.—G. C. Artesá de Segre: Desitjariam que la noticia que ns dona fós concreta y sense comentari y ademés que la carta vingúes firmada.

IMPORTANT.—Conforme anunciavam en l' últim número, comensém avuy á publicar los noms dels corresponsals que están en descubert y als quals preguém tingan la bondat de posarse al corrent, en la seguretat de que, si ho fan aixis, nosaltres tindrem una verdadera satisfacció en ferho públich, com un tribut rendit á la seva honradés y bona voluntat.

- Veus' aquí la llista:
- D. Miguel Aveli y Jirbau, de PALAFURGELL.
 - D. Mateo Borrás, de PALMA DE MALLORCA.
 - D. Jaime Carreras, de VICH.
 - D. Sebastian Caballé, de VINAROZ.
 - D. Carlos Llort, (Alguacil) de SOLSONA.
 - D. Jaime Aguilar, de MANLLEU.
 - D. Esteban Farré, de VILASECA.
 - D. Pedro Gibert, de TORTELLÁ.
 - D. Felix Vilanova, de SANTA MARÍA DE OLÓ.
 - D. Juan Moreno y Diaz, de PIERA.
 - D. Manuel Mas, de GIRONELLA.
 - D. Buenaventura Rabasó, de VALLS.

(Seguirá en altres números.)

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

CASTELL DE FOCHS PARLAMENTARI.

Lo gran surtidor final
es lo que ha pujat més alt.